

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθῆναις, 2 Ὀκτωβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 44

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Φτάσαμε, κύριοι ἀξιωματικοί, δήλωσε ὁ Ἀμερικανός, δείχνοντας τὸ μεγάλο χῶλιν. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς δεχθῶ στὰ ἰδιαιτέρὰ μου διαμερίσματα καὶ νὰ σᾶς προσφέρω ἓνα κοκτέιλ.

Ὁ Γκρανκὴν ἀρνῆθηκε. Διατηροῦσε πολὺ ζωηρὴ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δηλητηριασμένων σιγαρέττων, ὥστε νὰ φοβᾶται νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὸν Ἀμερικανό.

— Δὲν ἤρθαμε δῶ γιὰ νὰ τραταριστοῦμε, δήλωσε ξερὰ-ξερὰ ὁ λοχαγός, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσουμε τίς ἐγκαταστάσεις σας, σ' ὅλα τὰ μέρη, μ' ἐννοεῖτε, χωρίς καμμιὰ ἐξαιρέσιν.

— Τίποτε εὐκολότερον!

Κι' ὁ διευθυντὴς πέρασε τοὺς ἐπισκέπτες ἀπ' ὅλα τὰ διαμερίσματα, πού ὁ Φραγκίσκος τὰ ἤξερε τόσο καλὰ. Ὅταν ὅμως τελείωσε ἡ ἐπίσκεψις, ὁ λοχαγός εἶπε:

— Τώρα θέλουμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὰ ἄλλα.

— Ποιὰ ἄλλα; ρώτησε, ἡσυχος πάντα ὁ Ἀμερικανός. Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιά. Τί ἄλλο θέλετε νὰ βρῆτε μέσα σ' ἓνα ἀνθρακωρυχετό;

Ὁ λοχαγὸς γύρισε πρὸς τὸ Φραγκίσκο, πού βιάστηκε νὰ δώσει τὴν ἀπάντησιν:

— Τί ἔκαμε λέει; δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο; Καὶ ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ συμβουλίου; Καὶ τὸ βοηθαγικό;

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ Ἀμερικανὸς ἔδειξε τὴν μεγαλύτερη ἐκπληξιν τοῦ κόσμου.

— Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν ξέρει τί λέει, εἶπε σηκώνοντας τοὺς ὤμους, καὶ φαντάζομαι πὼς οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ δὲν κάθονται ν' ἀκοῦν τί λένε τὰ μωρὰ.

Ὁ ἀξιωματικὸς πῆγαινε νὰ παντῆσιν ὀρθὰ κοψτὰ ὅτι οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἄρεσε κι' ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε χρέος νὰ τοὺς δείξῃ τὰ ἀπόκρυφα μέρη τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ μὴν ἀναγκτεῖται ἄλλοῦ. Μὰ

«Τὸ σκυλάκι σωριάστηκε νεκρὸ» (Σελ. 341, στ. α'.)

ὁ Φραγκίσκος δὲν ἄφισε στὸ λοχαγὸ τὸν καιρὸ νὰ παντῆσιν. Κοίταζε πάντα προσεχτικὰ τριγύρω του καὶ ξαφνικὰ διέκρινε τὸ ἡλεκτρικὸ καυμπί πού εἶχε πατήσῃ ὁ ἀρχηγὸς καὶ πού ἀνοίγε τὴν πόρτα τῆς μεγάλης αἰθουσας τῆς μύσης. Πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ ὁ Ἀμερικανός, ἔτρεψε καὶ χτύπησε τὸ καυμπί. Εὐθὺς ἀνοίξε διάπλατα ἀντίκρυ τοὺς ἡ πόρτικ μιᾶς πελώριας θολωτῆς αἰθουσας.

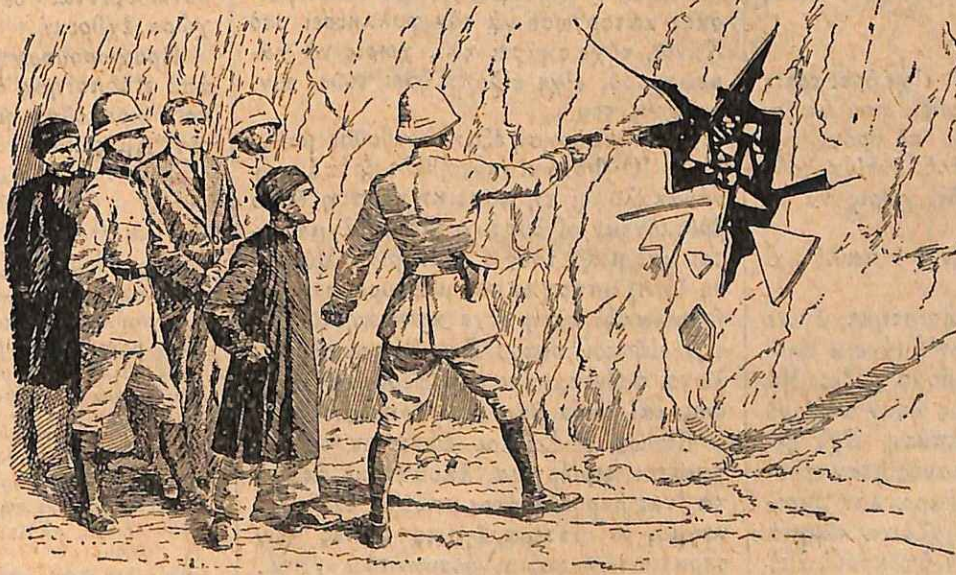
— Νά! νά! φώναξε τὸ παιδί. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰθουσα τοῦ συμβουλίου καὶ ἀπὸ πίσω εἶναι τὸ Βοηθαγικό!

Οἱ ἀξιωματικοὶ μῆλκαν εὐθὺς μέσα στὴν αἰθουσα.

Ὁ Φραγκίσκος κοίταζε τριγύρω του κι' ὅμως δὲν ἀναγνώριζε τὸν πολυτελεῖ διάκοσμο πού εἶχε παρατηρήσῃ στὴν τελετὴ τῆς μύσης. Οὐτε τὸ φιλντινιό τραπέζακι, οὐτε αἱ πολυθρόνες, οὐτε ἡ πλούσια ταπεταρία τῶν τοίχων ὑπῆρχε πιά, ἀλλὰ μόνο σωροὶ ἀπὸ καρβουνόσκονη. Ἔτσι τὸ δωμάτιο ἔμοιαζε τώρα σὰν ἀπλὴ καρβουναποθήκη καὶ δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ὑποπτο. Ὁ Ἀμερικανὸς γελοῦσε χαιρέκακα βλέποντας τὴν ἀμηχανίαν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ παιδιοῦ.

— Βλέπετε πολὺ καλὰ, κύριοι, εἶπε ἡσυχά-ἡσυχά, ὅτι ὁ μικρὸς ὀνειρεύεται. Ὅλ' αὐτὰ πού ἀραδιάζει μοῦ φαίνονται σωστὰ παραμῦθια. Μπορεῖτε νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ὅλο τὸ προσωπικὸ μας ἔχει πολλὴν ἄνεσιν κι' ὅτι κανένας δὲ βασανίζεται ἐδῶ μέσα.

Τὴν ὥρα πού ὁ μηχανικὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνει στὸν ἀξιωματικὸ ἐξηγήσεις σχετικὰς μετ' ἐργαστάσιο, ὁ Φραγκίσκος ἐξέταζε προσεχτικὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς σάλας αὐτῆς, ὅπου εἶχε γνωρίσει τόσες συγκινήσεις. Βέβαια δὲν εἶχε ὀνειρευθεῖ, ἀφοῦ αἰσθανόταν στὸ αὐτί του τὸ στίγμα τοῦ λωτοῦ. Σχημάτισε λοιπὸν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν αἰθουσα αὐτὴ τὴν εἶχαν ἀλλάξει. Εἶχαν βγάλει τὰ πολυτελεῖ ἐπιπλα κι' εἶχαν σωριάσει κάρβουνο. Μὰ πάντα ὁ φίλος μας ἦταν βέβαιος ὅτι ἦταν ἡ ἴδια αἰ-

«Σημάδεψε τὸν τοῖχο καὶ τράβηξε» (Σελ. 350, στ. α'.)

θουσα κι' ότι πάνω στους ίδιους αὐτοὺς τοίχους είχε ἰδεῖ τις τρομερές ὀπτασίες τοῦ Βοθμαγκό.

Ὁ Φραγκίσκος θύωσε πιά, γιατί ἔδλεπε ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ξεγελάσουν κι' ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ ἄρχιζαν ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὰ λεγόμενά του. Δὲν ἔπαυε νὰ δείχνει τὸν ἀντικρυνὸ τοῦ τοίχου καὶ νὰ φωνάζει:

— Νά, ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι ὁ τοίχος ποὺ εἶδα τὸ Βοθμαγκό!

Ὁ λοχαγὸς ἤξερε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὴν ἱστορία τοῦ Φραγκίσκου καί, βλέποντας μὲ πόση ἐπιμονὴ τοῦ ἔδειχνε ὁ μικρὸς τὸν τοίχο, εἶχε μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα. Ἐβόγαλε τὸ ρεβόλβερ του, σημάδεψε τὸν τοίχο καὶ τράβηξε. Πάταγος ἀπὸ σπασμένα τζάμια ἀκούστηκε κι' εὐθὺς φανερώθη ἓνα μεγάλο ἀνοιγμα στὸν τοίχο. Ὁ κ. Γκρανκάν κι' ὁ Φραγκίσκος ἄφισαν μιὰ θριμβευτικὴ ἀναφώνηση:

— Νά, πάρει ὁ διάβολος! ἔκαμε ὁ λοχαγός. Τὸ περίμενα πὼς κάτι κρυβόταν ἐδῶ μέσα.

Ὁ μηχανικὸς ἄρχισε τώρα νὰ τὰ χάνει. Ὁ λοχαγὸς τὸν πρόσταξε ἀπὸ-τομα:

— Ἐμπρός! Δεῖξτε μας τώρα τὸ σύρμα.

— Ποῦ σύρμα; ρώτησε τάχα μὲ ἀπορία ὁ Ἀμερικανός.

— Δεῖξτε μας ποῦ εἶναι τὸ ρεῦμα ποὺ φωτίζει ἀπὸ πίσω αὐτὸν τὸν γυάλινο τοίχο καὶ τὸν κάνει διαφανή... Μὴν κάνετε τώρα τὸν κουτό... Βλέπετε ὅτι κατάλαβα τὴν κατεργαριά σας. Εἶναι περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν κωμῶδια.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Φραγκίσκος ἦταν ἀπασχολημένος. Εἶχε πέσει μὲ τὰ τέσσερα στο μέρος ἀκριβῶς ὅπου βρισκόταν τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ συμβουλίου καὶ ζητοῦσε κάτι. Ξαφνικὰ ἄρισε μιὰ χαρούμενη φωνή, ποὺ ἀντήχησε δυνατὰ μέσα στὴν ἀπέραντη θολωτὴ αἴθουσα:

— Βρήκα! Βρήκα!

Κι' ἀληθινὰ τὸ παιδί εἶχε βρεῖ τρεῖς ηλεκτρικοὺς μεταγωγούς, ποὺ ὑπῆρχαν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς μῆς Μαργκαρετ καὶ ποὺ ἐκείνη τοὺς χειρίζονταν μὲ τὸ πόδι, χωρὶς νὰ τὴ βλέπει κανένας.

— Κοιτάξτε! φώναξε τὸ παιδί καὶ πίεσε τὸ κουμπί.

Ἀμέσως ὁ τοίχος φωτίστηκε, ἔγινε διαφανὴς καὶ ὅλοι εἶδαν ὑπόγεια σκοτεινά, πηγάρδια, διαδρόμους, ρόδες. Μὰ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ μέρος ἦταν ἀδειανὸ κι' ἔρημο. Ὡστόσο ἡ ἀπάτη εἶχε ξεσκεπαστεῖ κι' ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν ντροπιασμένος. Γι' αὐτὸ ὁ Γκρανκάν ἔκρινε τώρα πιά ὅτι δὲ χρειαζόταν καμμιά ἐπιφύλαξη. Ἀρπάξε τὸν ὑποκριτὴ ἀπὸ τὸ λαιμό, ἔκαμε νόημα σὲ δύο ἄνδρες

νὰ τὸν φρουρήσουν καί, σηκώνοντας τὸ πιστόλι του, πρόσταξε:

— Τώρα οδηγησέμας, καὶ μὴν εἰπῆς ἄλλο ψέμμα, γιατί σοῦ τινάζω ἀμέσως τὰ μυαλά!

Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἔδγαλε μιλιὰ καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸν διαφανὲ τοίχο. Ἐσκύψε τότε καὶ πίεσε ἓνα ἄλλο ἡλεκτρικὸ κουμπί κι' εὐθὺς κάτι σὰν γυάλινη αὐλαία σηκώθηκε μπροστά τους. Προχωρώντας ὁλοένα, βρέθηκαν σὲ λίγο μέσα στὴ θλιθερὴ κόλαση ποὺ εἶχαν ἀντικρύνει σὰν ὀπτασία. Στους βράχους εἶδαν κρεμασμένα κνούτα διαφόρων εἰδῶν, εἴτε ἀπλά, εἴτε μὲ μυτερὰ καρφιά στὶς ἄκρες. Ρόδες, προορισμένες κατὰ τὸ φαινόμενο γιὰ ν' ἀνεβάζουν τὸ κάρδουνο στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἦταν βαμμένες μ' ἓνα χρῶμα σκοτεινὸ, ποὺ μὲ φρίκη εἶδαν πὼς ἦταν αἷμα. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖ μέσα πολλὲς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις εἶχαν βσανισθεῖ κι' εἶχαν πεθάνει.

Ἐσπρωξαν δύο αἰδερνιες πόρτες, ποὺ εἶχαν μείνει ἀνοιχτές καὶ βρέθηκαν σ' ἓνα εἶδος μικροῦ γραφείου, ὅπου, πάνω σ' ἓνα τραπέζι, ἦταν λησμονημένος ὁ καθημερινὸς λογαριασμὸς τῶν βασανιστηρίων ποὺ ἐπιβάλλονταν στὸν καθένα. Τὸ παράδοξο αὐτὸ ποινολόγιο ἀποτελοῦσε μιὰ σοδαρότατη ἐνοχοποιητικὴ ἀποδείξη. Ὁ λοχαγὸς τὸ πήρε καὶ τὸ φύλαξε.

Πιὸ πέρα βρῆκαν ἓνα μικρὸ διαμέρισμα ποὺ τὸ ἀναγνώρισαν εὐθὺς πὼς ἦταν σταθμὸς ἀσυρμάτου. Τὰ μηχανήματα ἦταν ἄθικτα κι' οἱ ἀποδέκτες ἀφημένοι πάνω στὸ τραπέζι. Ἐνας ἀξιωματικὸς ἔπιασε στὴν τύχη ἓνα τηλεγράφημα, ὅπου διάδασε:

«Προσοχή, κίνδυνος, στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἐπιθεωρηθεῖ ἐγκαταστάσεις. Λάβετε τακτικὲς προφυλάξεις. Κου-Σὺ (Τομεὺς Δ3)»

Ὅλα ἔπαιρναν τὴν ἐξήγησή τους σιγά-σιγά. Ὁ Ἀναμίτης, ποὺ ὁ Φραγκίσκος κατόρθωσε νὰ τὸν φυλακίσει στὸ Χανό, τῷχε σκάσει καί, χωρὶς νὰ χάσει καιρό, εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς συντρόφους του.

Ἡ ἐπιθεώρηση ἐξακολουθοῦσε μεθοδικά. Ὁ Φραγκίσκος ἤθελε προπάντων νὰ ἀνακλύψει τὴ μυστικὴ κρύπτη, ὅπου βρισκόταν οἱ δυστυχισμένοι αἰχμάλωτοι καὶ μάζι τοὺς ὁ κ. Καρινύ. Μὰ μόνον ἴχνη ὑπῆρχαν ποὺ μαρτυροῦσαν ὅτι ἡ φυλακὴ αὐτὴ εἶχε κατοικηθεῖ. Μὲ τὴν εἰδοποίησιν τοῦ Κου-Σὺ, οἱ αἰχμάλωτοι φαίνεται ὅτι μεταφέρθηκαν ἀμέσως καὶ τώρα βσίλευε ἐρημιά.

Καθὼς οἱ Γάλλοι ἔψαχναν παντοῦ γέματοι περιέργεια, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἓνας βρῦς κρότος μάζι μ' ἓνα στεναγμό, κι' ὕστερα ἄγριες φωνές τῶν στρατιωτῶν ποὺ συνόδευσαν τὸν λοχαγό.

— Ἄ, τοὺς κακοῦργους! Τὸν σκό-

τωσαν! φώναζαν μὲ φρίκη οἱ στρατιῶτες.

Ὁ Φραγκίσκος κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεξαν στὸ τηλεγραφεῖο, ὅπου εἶχε μείνει ὁ λοχαγός, ψάχνοντας νὰ βρεῖ τίποτε ἄλλα στοιχεῖα. Ὁ δυστυχισμένος ἀξιωματικὸς εἶχε συντριπτεῖ κάτω ἀπὸνα πελώριο κομμάτι βράχου, ποὺ εἶχε πέσει ἀπάνω του, χωρὶς νὰ νοιώσει κανεὶς ἀπὸ ποῦ. Χρειάστηκε ἡ δύναμη δέκα ἀνθρώπων, γιὰ νὰ κυλήσουν τὸ βράχο ἀπὸ πάνω του. Καὶ τότε βεβαιώθηκαν πὼς ὁ λοχαγὸς ἦταν πεθαιμένος. Τὸ στήθος του καὶ τὸ κεφάλι του εἶχαν γίνει πῆτα.

Μέσα στὸ θυμὸ τους, οἱ στρατιῶτες χύθηκαν πάνω στὸν Ἀμερικανό, τὸν χτυποῦσαν μὲ τὰ κοντάκια τῶν ὅπλων καὶ θὰ τὸν ἀποτελείωναν ἐκεῖ δά, ἂν δὲν ἐμπαινε στὴ μέση ὁ ἀρχαιότερος ὑπολοχαγός.

— Σταθίτε, φώναξε. Οἱ Γάλλοι δὲν σκοτώνουν χωρὶς νὰ δικάζουν... Πάρτε τον καὶ κλείστε τὸν κάπου. Ἀργότερα θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνεῖ.

Μόλις εἶχε πᾶσει νὰ μιλά ὁ ἀξιωματικὸς, ἀκούστηκε μέσα στὴ σιγὴ τῆς στοᾶς ὁ ἦχος ἑνὸς ραδιοφώνου ποὺ ἔλεγε:

«Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ πέθανε ὁ λοχαγὸς Πομαρὲς κι' ὁ λοχαγὸς Γκρανκάν, θὰ πεθάνουν κι' ὅλοι ὅσοι θ' ἀναλάβουν τὴν ἀρχηγία μιᾶς ἐκστρατείας ἐναντίον μας».

Ὑστερα ἀπὸ τὴ στιγμιαία κατάπληξη ποὺ τοὺς κυρίευσε ὅλους, ὁ υπολοχαγὸς σήκωσε τὸ χέρι ἀποφασιστικά καὶ καὶ πρόσταξε:

— Ἐμπρός! ἀκολουθήστε με... ἔνας ἔνας!

Οἱ Γάλλοι ἐξακολούθησαν τὸ ψάξιμο μέσα στὸν μυστηριώδη αὐτὸν λαβύρινθο.

Ὁ υπολοχαγὸς ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία, πήρε ὅλα τὰ μέτρα ποὺ συνειθίζονται σὲ μιὰ πορεία μέσα σὲ χώρα ἐχθρική.

Προχωροῦσαν βήμα-βήμα κι' ὕστερα ἀπὸ εἰδοποίησιν τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ποὺ κρατοῦσε μπρὸς τῆς σὰν ὁμηροτὸν Ἀμερικανό

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΛΗ - ΛΕΝΙΩ

Σάπλωση πλακόστρωτην αὐλὴ καὶ πλάι σὲ παιγνίδια στολισμένα, τὴ κοίλα τῆς κοιμῆται ἡ Λιλή. Τὶς μύριες ὁμορφίες τῆς διαλαλεῖ, τῆς τάξει τὰ προικιά της κεντημένα, κι' ἀγαπημένο μου παιδάκι τὴν καλεῖ.

Στὸ χαμηλὸ κατώφλι τῆς, ἀλλιά! εἶν' ἡ μικρὴ Λενιώ καὶ περιμένει τὴ μάνα νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὴ δουλειά, καὶ τὰδεφάρκι τῆς κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά, καὶ κλαίει, κλαίει γιὰ βοζί, καὶ τὸ σω-

μεῖ χίλια λόγια δακρυσμένα καὶ φιλιὰ. [παίγει]

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 343)

— Ἐπειτα θὰ τρέξῃ ὁλος ὁ κόσμος νὰ δῇ τὸ θαῦμα...

Ὁ Ἀμάραντος πελοῖσθη.

— Καλὰ. Ἀλλὰ πὼς θὰ γίνω δέντρο;

— Πές: εἶμαι ἓνα δέντρο.

Τότε ὁ πατέρας, ποὺ ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀπὸ ἀγάπη, εἶπε:

— Εἶμαι δέντρο.

Καὶ προτοῦ τελειώσῃ τὴ φράση του, ἀμέσως τὰ πόδια του ριζώθηκαν στὸ χῶμα καὶ βγῆκαν γύρω του κλαδιά καὶ φύλλα. Σὲ λίγο ὁ Ἀμάραντος εἶχε σκεπαστεῖ ὁλόκληρος.

— Ἀχ! εἶπε ἀναστενάζοντας. Πόσο ὑποφέρω...

Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ τρεῖς κοπέλλες καθόνταν στὴ σκιὰ ἑνὸς πελώριου δέντρου καὶ μιλοῦσαν πρὸνιμα, πρὸνιμα.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρας τους. Ἀπὸ κάθε γωνιά ἔρχονταν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ θαυμάζανε τὸ φαινόμενο. Ἐνας ἄνδρας, ποὺ ξεχώριζε ἀπ' τοὺς ἄλλους, φώναξε:

— Πὼς φύτρωσε τὸ δέντρο αὐτό; Τί νος εἶναι; Θέλω νὰ τὸ αγοράσω. Τὸ πληρώνω τόσο, ὅσο χρυσὰφι ζυγίζει!

Ἡ γυναῖκα του, μιὰ γριά μ' ἓνα ραβδί, τὶς πλησίασε:

— Δικό σας εἶναι τὸ δέντρο;

— Εἶναι δικό μου, εἶπε ἡ Αὐγούλα.

— Πόσο τὸ πουλᾷς;

— Δὲν τὸ πουλῶ γιατί' εἶναι προίκα μου.

— Εἰσαι ὀρφανή; ρώτησε ἡ γριά.

— Ναι, εἶπε ἡ ἀχάριστη μικρή.

— Θὰ σὲ υἱοθετήσουμε. Εἴμαστε πολλὴ πλοῦσιοι... θέλεις;

Ἡ Αὐγὴ ἔνευσε μὲ τὸ κεφάλι «ναι».

Ὁ ἄνδρας, εὐχαριστημένος γιὰ τὸ δέντρο του, ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν κόρη, γύρισαν στὴ χώρα κι' ὁ κόσμος τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

Ἡ Αὐγούλα ἔφευγε χωρὶς νὰ ποχαίρεται τοὺς δικούς της.

— Φεύγουμε, εἶπε τότε ἡ Νιόδη.

Ὁ Ἀμάραντος κοίταξε τὴν ἀγαπημένη του κόρη ποῦφευγε κι' ἡ καρδιά του ῥάγισε. Σκεπτόταν: «Θὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ; Θὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της;»

Σὲ λίγο ἡ Αὐγούλα χάθηκε. Δὲν ἐγύρισε καὶ νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιά.

Περπάτησαν πάλι, περπάτησαν ὡς που φτάσανε σὲ μιὰ νέα περιέργη πολιτεία. Αὐτὴ εἶχε δέντρα, ἓνα μεγάλο ὅμως ποτάμι ξεχειλίζει στὴ χώρα. Τὸ ποτάμι αὐτὸ δὲν εἶχε γεφύρι γιὰ νὰ μπορῇ ὁ κόσμος νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω. Τί κρίμα!

Ἡ Νιόδη σκεπτόταν.

— Πατέρα, εἶπε ξαφνικά, θὰ μπο-

ροῦσε νὰ γίνῃς γεφύρι γιὰ τὴν προίκα τῆς Δάφνης;

Ὁ Ἀμάραντος κατάλαβε κι' ὑπάκουσε. Ὀλιμμένος, μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι, μπῆκε μέσα στὸ ποτάμι κι' ἀπλώθηκε πάνω στὰ νερά. Ἐπειτα εἶπε: «Εἶμαι γεφύρι». Κι' ἀμέσως αἰδέρα καὶ πέτρες κτιστήκανε πάνω του κι' ἔκαναν ἓνα πελώριο γεφύρι. Κι' ἐκεῖνος ἔμενε μέσα σ' αὐτὰ φυλακισμένος. Ἀλίμονο!

— Δυὸ κοπέλλες καθισμένες πάνω στὸ γεφύρι μιλοῦν...

— Ποῦ εἶναι; φώναζαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Πρέπει νὰ γίνουν βασιλίσσες μας.

— Τὸ γεφύρι εἶναι δικό μου, λέγει ἡ Δάφνη. Θέλω ἓνα μεγάλο παλάτι κι' ἓνα ὄραιο ἄρμα.

— Εἰσαι ὁ σωτήρας μας! φωνάζει ὁ λαὸς ἐνθουσιασμένος.

Ὁ Ἀμάραντος κοιτάζει ἀνήσυχος

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΖ'.

Εἴπαμε πὼς εἶχε ξημερώσει. Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλης εἶχαν ξυπνήσει. Κι' ἀκούγοντας ἄξαφνα τὸν ἐθνικὸ ὕμνο, πετάγονται ξαφνιασμένοι στὰ παράθυρα καὶ στὶς πόρτες, νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

— Ἐπιασαν τὴν Ἀράπα, καλέ;

— Ὁχι, τώρα πάνε νὰ τὴν πιᾶσουν.

— Ἐξέρουν λοιπὸν ποῦ εἶναι;

— Ναι, στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ταμῖα, ὅπου ἔχουν μαζευτεῖ κι' ἄλλες ἀρκούδες πολλῆς. Βροχή, λέει, ἀπὸ ἀρκούδες!..

Ὡ, μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο! Ποῦ βρέθηκαν τόσες Ἀράπες;

Ἡ περίεργεια τῶν κατοίκων ἐξάπτεται στὸν ὑπερτατο βαθμὸ. Κι' ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι πιά τόσο μεγάλος, — ἔ, ἀφοῦ ξέρουν τώρα ποῦ εἶναι οἱ ἀρκούδες κι' ἀφοῦ πᾶσι μπροστά τὸς σὺνταξ, τί ἔχουν νὰ φοβηθοῦν; — βγαίνουν ὅλοι κι' ἀκολουθοῦν θαρρετὰ τοὺς γενναίους κυρίους τῆς Δέσχης.

Γιὰ καλὸ ὅμως καὶ γιὰ κακό, ἔχει ἀρπάξει καθέναν κι' ὅτι ὅλο βοῆκε πρόχειρο: αὐτὸς ἓνα χαλασμένο τουφέκι, ἐκεῖνος ἓνα σκουριασμένο σπαθί, ὁ ἄλλος μιὰ δράνα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μιὰ μασιὰ, ἡ ἄλλη μιὰ σκούπα. Καὶ μάζι μὲ τοὺς μεγάλους, τρέχουν καὶ τὰ παιδιά, τρέχουν καὶ τὰ σκυλιὰ. Ἡ πομπὴ μεγαλώνει. Σιγά-σιγά, ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ κ. Ταμῖα ἔχει μαζεθεῖ ὅλη ἡ πόλη. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΕΝΝΙΤΣΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ φίλη μας ανακάλυψε τελευταία, —θα το είδατε στην 'Αλληλογραφία, — από τί είναι καμωμένη ή πεννίτσα που σας γράφω: από μαγνήτη λέει...

Ω, αυτό είναι πολύ κολακευτικό για μένα, ίσως το πιο κολακευτικό απ' όσα άκουσα ποτέ. Μόνο που δεν είν' αληθινό! Γιατί ή πεννίτσα που σας γράφω, είναι καμωμένη από ένα πολύ κοινό, πολύ πρόστυχο μέταλλο, και χαλά άμέσως, στραβώνει στη μυτίτσα ή σπάζει, κι' έτσι είμαι αναγκασμένος να την αλλάζω μέρα παρά μέρα. Νά ένα μεγάλο έξοδο, — γιατί, ξέρετε, γράφω πολύ έγώ, — και μία μεγάλη άκονη ενόχληση. — Α, πώς φουρκίζομαι όταν άξαφνα ή πεννίτσα μου «άρνειται ύπηρεσία»! Πρέπει να διακόψω, να την πιάσω μ' ένα χαρτί για να μη μουντζουρωθώ, να τη βγάλω απ' τόν κοντυλοφόρο, να βρω το κουτί με τις πεννίτσες, να πάρω μίαν άλλη, να τη βάλω, να τη σαλιώσω, να την κάψω μ' ένα σπέρτο, να τη βουτήσω στο μελάνι για να κάνω τ ζ ζ ζ, — μού είπαν πως αυτό την ώφελει στην ύγεια της, — και τότε πιά να εξακολουθήσω. Ναι, μά ως να γίνουν όλ' αυτά, έγώ ξεκουδίσθηκα, τό «νήμα τών ίδεών μου» έκόπηκε καί, για να τό ξαναδέσω, για να ξανακουδισθώ, πρέπει να διαδάσω απ' την αρχή, τι έγραφα και πάλι είναι ζήτημα αν θα εξακολουθήσω όπως θα εξακολουθούσα χωρίς αυτή τη διακοπή. Μπελάς, σας λέω, ενόχληση και ζημία αυτό τό συχνό άλλαγμα της πεννίτσας. Για ένα συγγραφέα τοιάχιστο, δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο, έκτος ίσως από μία όχληρή βίβλιτα σε ώρα που, με καινούρια τρεχάτη πέννα, γράφει τρεχάτος κι' ευχαριστημένος...

Θυμώμαι, στα νιάτα μου, δεν είχα τίποτα τέτοιο. Κι' οι βίβλιτες μου ήταν σπάνιες, — ποιος με ήξερε τότε! — κι' οι πεννίτσες μου βασιλεύσαν πολύ. Με μία, την ίδια, μπορούσα να περάσω και τρεις κι' έξη μήνες. Σκούριαζε, κολλούσε, γινόταν ένα με τό σίδερο του κοντυλοφόρου, αλλά έγραφε. Ολάκερο βιβλίο άρχιζα και τελείωνα με μία πεννίτσα. Κάποτε ο Βίκτωρ Ουγγώ, αφού τελείωσε τόν περίφημο έκείνο πολιτικό του λβέλλο γιά τό Ναπολέοντα τόν Γ', που τόν έλεγε Μικρό, — κατ' αντίθεση προς τό Ναπολέοντα Α' που ήταν ο Μεγάλος, — φύλαξε τό μπουκάλι της μελάνης που είχε ξοδέψει, με την έμμετρη αυτή επιγραφή:

De cette bouteille sortit
Napoléon le Petit,

(«Απ' αυτό τό μπουκάλι βγήκε Ναπολέον ο Μικρός».) Λοιπόν κι' έγώ, αν ήμουν Βίκτωρ Ουγγώ, μπορούσα να χαλαρώ μόνον τους κι' έγώ πάλι έχω την ιδιότητα να μη χαλώ τίποτα. Αυτόν άξαφνα που σας γράφω τώρα, τόν έχω έντεκα χρόνια σωστά! Αυτόν μεταχειρίζομαι αποκλειστικά, μ' αυτόν έγραφα, τι βγήκε απ' τό μυαλό μου σ' αυτά τα έντεκα χρόνια και τόν άγαπώ, ξέρετε, πολύ. Μου τόν έχάρισε, κείνο τόν καιρό, μία μικρή άναγνώστριά μου, που σήμερα είναι μεγάλη. Τόν άγόρασε ξεπλήτρες και μου τόν έφερε μία μέρα ή ίδια. «Γιά να γράφετε» μου είπε. «Αμ' για τί άλλο;... Τόν δοκίμασα άμέσως κι' είδα πως μου έρχόταν στο χέρι τόσο καλά, ώστε δεν τόν ξανάφησα. Είναι ξύλινος, καφετίς με ξανθότερα νερά, χοντρούτσικος, έλαφρός κι' απλούστατος. Απ' τότε μου χάρισαν κι' άλλους, αλλά καλύτερο δεν βρήκα κανένα. Ένας μάλιστα, που μου τόν έστειλε κάποιος άγνωστος φίλος από την Αμερική, με δώλερο σερβίτιο του γραφείου, είναι από πελώριο φτερό φασιανού, στολισμένο με «ματάκια» από ούρα παγωνιού, κι' έχει πεννίτσα χρυσή. Έ, τόν έχω γιά λούσο. Ποτέ δεν έγραφα μ' αυτόν, ούτε θα μπορούσα να γράψω. Θα ύπόγραφα μόνο, αν ήμουν... βλασιάς. Στην καθημερινή ζωή, βλέπετε, και στην καθημερινή έργασία, τό πιο απλά πράγματα είναι και τό πιο εύχρηστα και τό πιο εύχρηστα είναι και τό πιο άγαπημένα...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιά την «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Ούφ! κάνει ή κυρία Ρουντίκ, γελαστή τάχα μά νευριασμένη. Θα πάτε επίτελους να πλαγιαόστε, να ή όχι; Αυτό τη φορά τάποφασίζουσιν, κουνιούνται, άνεβαίνουν τη σκαλίτσα κι' οι τρεις,

— Καληνύχτα σας! λέει ή Κλαρίσση μπαίνοντας στην κάμαρά της. Έγώ πέφτω, γιατί δεν σας βλέπω απ' τη νύστα!

Κι' όμως τα μάτια της δεν φαίνονται νυσταγμένα...

Ο Τζάκ έτοιμάζεται νάνεβη στη σοφίτα του. Αλλά ή κάμαρά της Ζεναΐδας άπόψε είναι τόσο γεμάτη από γαμήλια δώρα, που δεν άντέχει στόν πειρασμό να τό ιδή ένα-ένα. Είναι άλλωςτε μία ευκαιρία γιά να μάθη έκείνο που ήθελε.

Τάπόγεμα είχαν πάει φιληνάδες κι' ή Ζεναΐδα, γιά να τούς τό δείξω, τό είχε

βγάλει όλα. Νά τα, άραδιασμένα άκόμη άπάνω στο μεγάλο κομμό: Μιά ντουζίνα κουταλάκια κόκκινα μέσα στην άνοιχτή τους θήκη! μία άσημένια καφετιέρα! μία Σύνοψη βελουδένια με χρυσά στολίδια! μία γαντοθήκη με γάντια μεγάλα σαν άντρίκια, — έ, βέβαια, γιά τα χέρια της Ζεναΐδας, — ένα ρολόγάκι, ένα βάζο, ένα ώραίο τραπέζομάντηλο, μία μυρωδιά, ένα ζευγάρι κούκλες ντυμένες με κοχύλια, — ό γαμπρός τάχα κι' ή νύφη, — και τέλος ό πέπλος και τα στέφανα.

Η Ζεναΐδα δείχνει τούς θησαυρούς της με περηφάνεια κι' έπειτα τούς τυλίγει και τούς φυλάει. Ο Τζάκ θαυμάζει και συλλογιέται: «Αμ' έγώ; τί θα της χαρίσω λοιπόν έγώ;»

— Α! κάνει άξαφνα ή Ζεναΐδα. Δεν είδες τα προικιά μου. Στάσου να σου δείξω και τα προικιά μου!

Παίρνει ένα κλειδί απ' τό κομμό, άνοίγει ένα συρτάρι και βγάδει έν άλλο κλειδί παλιό και πολύπλοκο, που από έκατό χρόνια άνοίγει τη δρύινη οίκογενειακή ντουλάπα. Τα δυό φύλλα διαπλατώνονται, ξεχύνεται μία εϋωδιά από λεβάντα κι' ο Τζάκ θαυμάζει, άραδιασμένα τακτικότερα, σιδαγμένα, πατικωμένα, φρεσκοπλυμένα, καλοσιδερωμένα, ένα πλήθος άσπρόρουχα, σεντόνια, κλίφια, προσόφια, πετσέτες, μαντήλια, απ' όλα.

— Βλέπεις; βλέπεις; λέει θριαμβικά ή Ζεναΐδα. Έχω κι' έχω!...

Η άλήθεια είναι πως ποτέ, στο σπίτι της μητέρας του, στην ντουλάπα με τόν καθρέφτη, που ξεχείλιζε ώστόσο από κέντημα κι' από δαντέλλα, ο Τζάκ δεν είχε ίδω τόσo πολλά άσπρόρουχα και τόσo ναικοκυρεμένα.

— Τό καλύτερο όμως δεν σου τ'δειξα! είπε πάλι ή Ζεναΐδα. Ίδες έδω, καλέ μου Τζάκ!

Και σηκώνοντας μία βρειά στίβα μεσοφόρια, τού έδειξε καί από κάτω, κρυμμένη, καταχωνιασμένη, μία μικρή κασσετίνα.

— Αν τό βρής, τού είπε, τί είναι δώ-μέσα;... Η προίκα μου!... Η καλή μου, ή άγαπημένη μου προικούλα, που σε δεκαπέντε μέρες θα με κάνη κυρία Μανζέν!... Ω, είναι παρ' ός έδω μέσα, όχι ψέμματα! Κι' άσήμι και χρυσάφι και χαρτί... Ο καϊμένος ο πατερούλης μου μούδωσε όσα είχε και δεν είχε. Μά όχι γιά μένα, αυτά δεν είναι δικά μου, είναι τού κ. Μανζέν. Α, όσο τό συλλογιέμαι, μούρχεται να γελάσω, να κλάψω μαζί κι' ύστερα... να χορέψω!

Και λέγοντας αυτά, σαν τρελή απ' τη χαρά της, ή χοντρή Ζεναΐδα έπιασε απ' τα δυό πλάγια τη φούστα της κι' άρχισε να κάνη βήματα χορού. Τί κωμική μά και τί συγκινητική που ήταν!

Άξαφνα άκούσθηκε χτύπος στόν τοίχο κι' ή θυμωμένη φωνή της Κλαρίσσης από μέσα:

— Φτάνει πιά, Ζεναΐδα! Δεν άφινεις τό παιδί να πλαγιαίση, που θα σηκωθεί αύριο πρωί;

— Έχει δικιο, είπε ντροπιασμένη ή Ζεναΐδα. Πήγαινε τώρα, Τζάκ. Καληνύχτα!

Η ντουλάπα κλειδώθηκε, τό παιδί άνέβηκε στην καμαρούλα του κι' ύστερα από λίγα λεπτά, τό σπιτάκι φαίνεταν κοιμισμένο στη σιωπή της χιονισμένης χειμωνιάτικης νύχτας. Αλλά ή όψη τών σπιτιών άπ' τα καμιά φορά σαν την όψη τών ανθρώπων. Κι' αν μπορούμε τώρα στην τραπεζαρία αὐτοῦ τού ήσυχου σπιτιού, θα ιδώμε σωστό δράμα.

**

Η λάμπα είναι σβυσμένη. Η τραπεζαρία φωτίζεται μόνο απ' τό τζάκι,

«Έπεσε μπρούμυτα σ' ο ντιάνι...»

όπου καίνε ακόμα λίγα κάρβουνα. Ο Σαρλό, που γύρισε κείνη τη νύχτα κρυφά, είναι γονατιστός στα πόδια της θεάς του και την παρακαλεί:

— Θεά μου!... καλή μου θεά!... Λυπήσου με!... Σώσε με!...

— Άδύνατο! τού άπαντά ή Κλαρίσση. Αυτό που ζητείς, είναι άδύνατο! Τί της ζητούσε λοιπόν με τόση επιμονή, και τί τού άρνούνταν με τόση σταθερότητα ή καλή του θεά;

Νά τόν σώτη.

Ναι, αλλά πώς;

Ο Σαρλό, παίζοντας στο Σαλιν-Ναζάρ, είχε χάσει όσα λεπτά είχε κι' ακόμα έξη χιλιάδες φράγκα που τό χρωστούσε. Τό χρέος αυτό έπρεπε να τό πληρώση σε είκοσιτέσσερις ώρες, αλλιώςτικά ήταν άτιμωμένος, χαμένος. Μία έλπίδα μόνο είχε: τό θείο του τόν Ρουντίκ.

Από τα γράμματα όμως που τούστελναν κάθε τόσο από τό σπίτι, είχε μάθει πως ο γέρος έδωσε πιά όλο του τό κομμάδεμα στη Ζεναΐδα. Αυτό ο Σαρλό τ'όξερε καλά: στα χέρια της Ζεναΐδας, στη ντουλάπα της ή στο κομμό της, βρισκόταν έπτά χιλιάδες φράγκα, — κάτι περισσότερο κι' απ' όσα τού χρειαζόταν.

Και στην άπελπισία του, σκέφθηκε να πεταχθή στο Ίντρε και να παρακαλέση τη θεά του, που τόσo τόν άγαπούσε, να... τού τά δανείση. Νά τό πάρη δηλαδή αυτή και να τού τά δώση. Η να τόν άφήση να τό πάρη μόνος του. Όπως ήθελε. Τό ζήτημα ήταν να πληρώση αύριο εκεί που χρωστούσε, γιά να μην άτιμωθή, γιά να μην αυτοκτονήση. Έπειτα, σε δυό-τρεις ημέρες, που θα παίρνε άλλα λεπτά, θα ξαναρχόταν ο ίδιος και θα άδαζε την προίκα της Ζεναΐδας στη θεή δόξα. Ο γάμος θα γινόταν μετά δύο έβδομάδες. Όσο δεν θα καταλάβαινε κανένας τίποτα.

— Όχι! ήταν ο πρώτος λόγος της Κλαρίσσης σ' αυτήν την πρόταση τού άνιψιού της. Τότε κείνος έπεσε στα πόδια της γονατιστός: — Λυήσου με!... σώσε με!... Δεν είναι άλλος τρόπος! Θέλεις λοιπόν να σκοτωθώ; να πέσω να πνιγώ;

— Μά, δυστυχισμένε, ή Ζεναΐδα βγάδει και καμαρώνει την προίκα της δέκα φορές την ήμέρα! Για φαντάσου νάνοιξη αύριο και να μην τη βρή! Τό φαντάζεσαι αυτό;

— Μεθαύριο πάλι θα την έχω... Κρύψε τό κλειδί!... Τάχα πως χάθηκε τό κλειδί!... Κι' έπειτα, όταν θα φέρω πίσω τά λεπτά, τό κλειδί ξαναδρίσκειται.

— Καλά, έστω... Μά είσαι βέβαιος πως σε δυό-τρεις ημέρες θα πάρης άλλα λεπτά;

— Σου όρκίζομαι, θεά, θα πάρω! Θα μου πληρώσουν μία έργασία που κάνει όκτώ χιλιάδες.

— Δόσε λοιπόν ένα χαρτί στούς δανειστές σου.

— Συνάλλαγμα;... Δεν θα τό δέχον μόνον με την ύπογραφή μου...

— Νά παρακαλέσω και τό θείο σου να ύπογράψω... Δεν μούγραφες πως γι' αυτό θα έρχόσουν; να μεσιτέψω στο θείο σου να σου τά διορθώση;...

— Ο θεός θα γυρίση αύριο βράδυ, δεν ύπάρχει καιρός.

— Μά τί να σου κάμω λοιπόν; Σαρλό, ξέρεις πόσο σάγαπώ μ' αυτό που μου ζητείς, δεν μπορώ, δεν τολμώ να τό κάμω.

— Αφ' ός με τότε να τό κάμω έγώ.

— Μά δεν είναι τό ίδιο;

— Καλά!... Ξέρω τώρα τί μου μένει να κάμω...

Έγινε σιωπή. Η Κλαρίσση συλλογιζόταν βαθιά. Ποτέ στη ζωή της δε βρέθηκε τόσο μπερδεμένη. Νά ύποχωρήση στην άξίωση τού άνιψιού της; Άδύνατο! Νά τόν άφήση να πέση να πνιγί; Κι' αυτό δεν τό άνεχόταν ή καλή της ψυχή. Νά χαθή ένας άνθρωπος, γιατί έχασε στα χαρτιά έξη χιλιάδες φράγκα; Αμαρτία!

(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[Αριθ. Έγκρ. 175]

Θά ήταν περιωμένη μεσάνυχτα όταν ξύπνησα. Ήταν η πρώτη φορά που κοιμώμουν σ' αυτό το δωμάτιο και, καθώς ήταν σκοτάδι, μου φαινόταν πολύ πληκτικό. Άξαφνα η ματιά μου έπεσε σε μία γωνιά του δωματίου κι' ετρόμαξα.

Ένα αδύνατο φως έφώτιζε τη γωνία αυτή. Πώς ήταν δυνατό; εγώ ήξερα καλά πως το δωμάτιο είχε μία πόρτα που έβγαίνει στο διάδρομο, και ένα παράθυρο που έβλεπε, δε θυμόμουν και καλά αλλά μου φαίνεται, στο δρόμο.

Από πού λοιπόν έπεφτε το φως αυτό στο δωμάτιό μου; Επρόσεξα. Ένας ήσκιος, όμοιος με ανθρώπου γέρου, έπληγαινε διαρκώς πέρα δώθε, κάνοντας κάτι άελλιστικές χειρονομίες.

Είχα παύσει από το φόβο μου. Άναμφιβόλως επρόκειτο περί φαντάσματος, αν και ποτέ μου δεν έπίστευα σ' αυτά: αλλά πως αλλοίως μπορούσε να εξηγηθί αυτό το φως που μου φαινόταν μυστήριο, από πού ερχόταν κι' αυτός ο ήσκιος.

Όταν συνήλθα λίγο, σηκώθηκα να φύγω και, περνώντας από το παράθυρο, έκοιτάξα έξω.

Τι περίεργο πράγμα. Είδα άξαφνα το φάντασμά μου να ένοσκιωνεται. Άκριβώς απέ- ναντι στο παράθυρο του δωματίου μου, δυο μέτρα μακριά, ήταν ένα άλλο παράθυρο ενός σπιτιού που εγώ δεν το είχα προσέξει.

Ένας άνθρωπος, που καθώς φαίνεται θά ήτοφερε από κάτι, έκοβε βόλτες και πίσω του μία λάμπα, πάσαν σένα τραπέζι, έκανε να πέφτη ο ήσκιος του, μαζι με το φως της, απ' τάνοιχτο παράθυρο μέσα στο δωμάτιό μου.

Έκλεισα το παράθυρο γελώντας με την κουταμάρα μου, πιστεύοντας έστω και για μία στιγμή πως μπορούσε να ήταν φάντασμα.

Το πρωί το έλεγα στη θεία μου που γέλασε με το πάθημά μου, με σύστησε μάλιστα και στον κ. Φάντασμα, που δεν ήταν παρ'όλα ένα σεβαστό γεροντάκι, και πού καθώς με βεβαίωσε ο ίδιος ύπόφερε την νύχτα από φοβερό πονόδοντο και γι' αυτό έκοβε βόλτες στο δωμάτιο.

(Γεγονός) *Χαρούμενη*

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 160]

Ήτανε μία όμορφη μέρα. Ο Δαμπρός Ήλιος έλαμπε στον Ουράνιο Θόλο, προμηνύοντας μία Μενεξεδένια δύση. Στο Γόνιον Πέλαγος, το Άφου- σμένο Κύμα κυπούσε απαλά στο Μαγεμένο Άκρογιάλι από τον Άνοιξιάντικο Μπά- λιο. Στη μέση ένας μεγάλος Βρά- χος έμοιαζε σαν Άνδρείος Πολεμιστής.

Άφου είδα κι' εγώ τέτοια Σκαυταλιάρια φύση, τέτοια Χαρά Θεοῦ έξω, παράτησα τη δουλειά μου και κατέβηκα στον κήπο. Έκει μάζεψα Τριαντα- φυλλάκια και πήγα στο κίοςκι με την Τριανταφυλλένια πρασινάδα του να κάμω ένα Τρι- ανταφυλλένιο Μπουκετά- κι. Σιγά-σιγά όμως μ' έπιασε Μελαγχολία μέσ' στη Δη- σμονιά που βρισκόμουν. Έβλεπα να κουνιόνται τα Σκόρ- πια Ροδοπέταλα απ' τον Τρελλόν Άέρα. Έξαφνα είδα μία Πονηρόγατα πουμιοίσε σαν Φιλόσοφος και σκέφτηκε πως βρίσκεται κι' αυτή Παντα- χού Παρών.

Ο ήλιος είχε κρυφθεί πιά πίσω απ' το βουνό, ενώ οι τελευ- ταίες του ακτίνες φώτιζαν τον Γέφυ Αίνο μας με το λιγιστό του Χιόνι.

Γυρίζοντας στο σπίτι, από τα κάγκελα του κήπου είδα στο δρό- μο μία κομψή σιλουέτα Τσαχ- πίνας. Βεβαίως θά ήτανε Κό- ρη των Αθηνών, και μάλι- στα Άριστοκράτισσα, μα κοντά της ήταν και μία Μικρή Έπαρχιώτισσα. Θά είχε ως φαίνεται Άγνη Φιλία ή Χρυσή Καρδιά τους. Συγχρόως βλέπω κι' έναν Άνθρωπον μ' ένα Γλυκό Χαμόγελο- ώρισμένος θύτανε Καμάρι των Γονεών. Άπέναντί μου καθότανε μία Καστανή Νου- κοκυρούλα κι' έπλεκε. Θυμό- τανε όμως συχνά το Άεράκι της Πόλης και με Πόνο! Δάκρυ έλεγε: «Αχ! Πόλη! Ήτανε μία Πονεμένη Καρ- δια που ήθελε να ήταν Έλευ- θερο Πουλί, για να γυρίση πίσω στην Αύρα του Εύξει- νου!

Πιο πέρα βλέπω μία μαυροφο- ρεμένη γυναίκα που έκλαιγε σαν άλλη Νιόβη το παιδί της, το χαμένο της όνειρο, που τ'όριζε σα Χίμαιρα μυσταία της, ενώ Μαργαριταρένια δάκρυα βρέχανε το πρόσωπό της. Κι' εκεί που μου ερχότανε μία Γλυκειά Άνάμνηση, βλέπω σαν Φάν- τασμα ένα Χαμόγελο, μ' ένα Μαγεμένο Γαρύφαλο στο χέρι, που πείραζε το Διαβολό- παιδο, κι' ένα Μαντρόσκυ- λο και σκέφτηκε πως αν αυτός θυμόσε, κακά ξεμπερδεμένα θα- χω. Έφυγα λοιπόν και Τρέξα Βρές με. Μόλις έφτασα στην άλλη, αϊστώνθηκα μία Φλόγα, κοιτώ και βλέπω την Κική, ένα Δροσερό Αουλούδι, μία Άη- δογόλα λη κοπελιά, να σιγο- ψέγγη ένα Κουτορνίθι σε μία σιγαλή.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

[Αριθ. Έγκρ. 178]

Είχαμε πάει στο έξοχικό σπίτι της θείας μου για να γιορτάσουμε όλοι μαζί την πρωτομαγιά. Σηκώ-

θήκαμε πρωί-πρωί εκείνη την ή- μέρα και ξεκινήσαμε όλοι μαζί, μεγάλοι και μικροί, για ένα πρωί- νό περίπατο.

Εγώ και οι τρείς εξαδέλφες μου πηγαίναμε μπρός, μαζεύοντας λουλούδια και σιγοτραγουδώντας. Κόκκινες παπαρούνες άνθιζαν παντού και τα κίτρινα λεπτά λου- λουδάκια ήτανε ακόμα λουσμένα από την πρωινή δροσιά.

Άρνάκια και κατσικίγια τρέχα- νε γύρω μας χαρούμενα κι' έτσι πως κόβανε το χορτάρι με το στόμα τους σκορπούσαν μία ωραία χορταρίλα που μας την έφερνε το πρωινό-αεράκι.

Η εξαδέλφη μου Δέλα, ένα πολύ ζωηρό κορίτσι, είχε στολί- σει το καπέλλο της με παπαρού- νες που τις έκοβε τόσο γρήγορα ώστε δεν μπορούσε κανείς να την προσφάση.

Εγώ, για να την πειράξω, της λέγω: «Βάζω στοίχημα ότι δε μπο- ρείς να φτάσης εκείνη εκείνη την παπαρούνα» και της έδειξα μία κα- τακόκκινη, σκερτσόζα παπαρούνα που ήταν φτυγισμένη ψηλά σ' ένα χωράφι που ο μόνος τρόπος για ν' ανεβή κανείς εκεί άπάνω, ήταν να σκοφαλώση σ' ένα βρα- χάκι πολύ απότομο πλάι στο οποίο φύτρωναν αγκάθια.

«Δεν μπορείς λες ε;» Και ως πού να το πη αυτό, δίνει μία τροχάλα και ίσια άπάνω βρέθηκε. Πραγμα- τικώς άπορήσαμε. Ήταν τόσο τολμηρό!

Καλά, τώρα άνεβηκε, αλλά πως θά κατεβή; Άφου έκοψε την πα- παρούνα και μας την έδειξε γε- λώντας, μέτρησε το ύψος: αλλά είδε ότι ήταν αδύνατο να πηδήση. Πιάστηκε από κάτι λουλούδια αλλά άμέσως τάφισε φωνάζοντας: «Αχ, μία μέλισσα με τσίμπησε!»

Και από την τρομάρια της στρα- βοπάτησε και κατακυλίσε, παρα- σύροντας ένα άρνάκι που έβροσε εκεί κοντά. Έμειτε κατοτρομιέ- αμε. Τρέξαμε να τη βοηθήσουμε, αλλά είχε κυτσήσει στο κεράλι και πρίστηκε. Το χέρι της είχε πρίσει απ' το τσίμπημα της μέ- λισσας, το ίδιο και το κεράλι της, το δε άρνάκι που παρέσυρε, είχε σπάσει το ποδαράκι του. Και όλα αυτά για μία παπαρούνα!

Άγριολούλνδο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιοκεφαλάκης μιλεί για την άρρώστεια κάποιου φίλου του. — «Α, είναι φοβερή άρρώστεια! Ήθελάνε κανέναν, ή μένει σ' όλη του τη ζωή ήλιθιος. Κι' εγώ την έπαθα μία φορά.

Άμλετ

Η Ναυσικά κόβει σε μικρά- μικρά κομματάκια τις θνητανιστές πατάτες κι' ύστερα τις τρώει.

— Γιατί το κάνεις αυτό; τη ρωτούν.

— Για να είναι πιο πολλές. (Γεγονός) *Κορν. Ματαράγκα*

Ο Γεώργιος στόν Τοτό.

— Έχεις μύς; Κι' ο Τοτός:

— Όχι, έχω φροιλάν.

Άράπα

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι η έγκαιρος ανανέω- σις της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Ευδριπίδου την 27 Σεπτεμβρίου 1926.

ΟΚΤΩΒΡΗΣ, παιδιά μου, χει- μώνας πιά, σχολείο, μαθήματα, έργασια... Δεν θάχστε κινρό να μου γράψετε τόσο πολλά και τόσο ουχιά σαν το καλοκαίρι. Άλλά δεν με μέλει. Φτάνει να με θυμά- στε κάπου-κάπου, όταν ευκαιρεί- τε, για να ξέρω πως είσθε καλά και πως καταγίνεσθε με τα μαθή- ματά σας. Πρώτα τα μαθήματα, έπειτα ή Διάπλωση. Έτσι κάνουν όλα τα καλά Διαπλάσπουλα, που άριστευουν στις εξετάσεις και με τιμούν. Ξέρω τώρα ότι μερικά τα πρατταίνουν όλα. Είναι πρώτα στην τάξη τους κι' όμως βρίσκουν κινρό να μου γράψουν όπως σχε- δόν και το καλοκαίρι. Άλλ' αυτό είναι εξαιρετικό: δεν μπορώ να το άπειτήσω απ' όλους. Και το έα- ναλέω: αυτή την εποχή, δεν έχω άξίωση για πυκνή και συχνή αλ- ληλογραφία. Καθένας άς μου γρά- φη όταν ευκαιρή, όταν τον άφί- λουν τα μαθήματα. Κι' άς με άπο- ζημιώνη τις γιορτές, τα Χριστού- γενια, τις Άποκριές, το Πάσχα. Δουτόν, εύχομαι καλό Χειμώνα, με ύγεια και προκοπή.

Τραυμάτια του 1913, το φυλ- λάδιο που περιέμενε με τόση ανυ- πομονή, ήταν το προηγούμενο: εκεί άδ είδες την έγκριση του ψευ- δωνύμου σου. Χαίρω πολύ για την απόφασή σου. Κάμε τώρα και τον άδελφό σου, που είναι ο καθαυτό συνδρομητής, να σέ μιμηθί. Θέλω γάστε ψευδώνυμο και να μου γρά- φετε κι' οι δυο, καλοί μου φίλοι.

Καθόλου δεν με ζαλίζει, Φλί- αρε Σπίνε και μπορείς να μου γράψης όσο συχνά θέλεις. Πολύ ώραία μου περιγράφεις τη ζήλω- τη ζωή που κάνεις εκεί-πέρα. Να, άφου παρετάθη ή προθεσμία, μπο- ρείς να μου στείλης και δεύτερο ποίημα: να γράψης όμως από πά- νω ότι ξανάστειλεις και να μη λη- φθί ήπ' όφει το πρώτο. Όσο για τα καλύτερα κομμάτια της Σελίδας, αυτά είναι γούστα. Έσθ π, χ. ποιά άλλα προτιμά: απ' αυτά που είπες ή Αίμυλλία Χώβ; Στο καινού- ριος το π πλεονάζει καινούριος άρκει. Καμιά άνάγκη δεν είναι να δια- γρηθί το γ το καινού- ριος. Η δημοτική τάλποισι και τάλφομωίνε δλα. Έτσι και το υδός δεν γράφεται πιά γυιός, δ- πως τδγραφαν οι παλιοί, αλλά γυός.

Ραϊμόνδε Μπωνέρ, με συγκί- νησε το γράμμα σου, γιατί χωρίς να θέλεις, μου έδειξες μ' αυτό πό- σο καλό παιδί είσαι. Πρώτα-πρώ- τα με την άγωνία που περιμένεις κάθε φορά το φύλλο και τη λήκη που αισθάνεσαι όταν σου λένε «δεν έπιασε το βαπόρι». Έπειτα με τη χηρά που έχεις τώρα που άρχί-

ζουν πάλι τα μαθήματα. Παιδι- πού αγαπή τόσο ή Διάπλωση του και το σχολείο του, είναι καλό παιδί, τελείωσε. Και βέβαια πού όσο προχωρείς στα μαθήματα, τό- σο καλύτερα θά γράψης σέ μένα: μα και το αντίθετο: όσο θά κα- ταγίνεσαι με μένα, τόσο θά προ- χωρείς και σ'ό σχολείο. Αδτά τα δυο, βλέπεις, είναι άλληλένδετα.

Όχι, Βασιλική Μαγγολέτση, οι άκτίνες πού μεταχειρίζονται οι γιατροί δεν είναι οι άκτίνες του Ραϊντφ: είναι οι άκτίνες του Ραϊντγεν. Αδ ές τόσο Ταρδφ έ- ναι πολύ πιο δυνατές, γιατί έ- χουν την ιδιότητα να διαπερνούν τα πιο πυκνά στερεά σώματα. Στο μυθιστόρημα, έννοείται, ή έφεύρεση είναι φανταστική: άλλά και φ- ρητική: γιατί καθώς σάς έπια, έ- νας Άγγλος φυσικός άνακάλυψε πρδ όλίγου τέτοιες άκτίνες. Όσο για τις φωτογραφίες «των έγκλη- μάτων και των δυστυχημάτων» πού βλέπεις εις τα «διαφορα περιδι- κά», μην τις πιστεύεις: δεν είναι φωτογραφίες, είναι ζωγραφίες κι- μωμένες κατόπι με τη φαντασία και δεν άναπαριστάνουν το πράγ- μα παρά άπάνω-κάτω. Έπίσης να μην πιστεύης πάντα και τις προ- σωπογραφίες πού βλέπουν τα «δια- φορα περιδικά». Βλέπεις καμιά φορά: «Ο διάδοχος του Σάχη της Περσίας». Κι' ή εικόνα είναι ένός ήθοποιού που παίζει στην «Αΐδα».

Η παλιά μου φίλη Νίνα Κα- τάρη, στέλνοντας τη συνδρομή της πού 26, πού την άργησε από κάποια άμέλεια, πού δικαιολο- γημένη καθώς θά ιδήτε, μου γρά- φει τα έξης: «... Έπειτα κι' έν' άλλο. Είμαι από τον Δεκέμβριο πού 25 παντρεμένη και λέγομαι Νίνα Δαρμαρά. Ο δέ σύζυγός μου έγινε έν' από τα καλύτερα Διαπλάσπουλα. Πολύ πού άρέσει το Σιδερένιο Χέρι. Έτσι ή άγα- πητή μας Διάπλωση μάς γίνεαι άχώριστη και το καθαυτό πιά ο ι- κος γενεαιακος μας περιδικό... Είμαι ακόμα στην ώραία έφοχή: άλλά μόλις κατέσω, θά πείσω ν' άναμώσω για το ερχόμενο τη συν- δρομή». Στους νιοπάντους φίλους μου στέλνω τις καλύτερές μου εδ- χές και τους εύχαριστώ για την παραδειγματική αυτή άγάπη πού μου έχουν.

Εγώ όμως, Δελιάνα, είμαι κα- τενηουσικαμένη με τις... «φλυα- ρίες» σου. Τι όμορφα δλ' αυτά πού μου γράφεις! Δυστυχώς δεν έχω τόπο ναπατήσω παρ'όλην έρώτησή σου για το μεταφραστικό άκρεϊ. Βεβαίότατα, το έργο πού θά βραβεύη στη Μεγάλη Τά- ρη θά είναι καλό και ως μεταφρά- ση και ως συμπλήρωση του διηγή- ματος. Μία μετάφραση, όσο καλή κι' άν είναι, θάρρη σέ δεύτερη μάτρη όταν κι' ή συμπλήρωση πού διηγήματος: δεν θάνα άναλόγως καλή.

Μέρωτξ, Χρυσή Καρδιά, ποιος από τους νεώτερους, όχι δηλαδή από την εποχή πού Όμήρου, είναι ή μεγαλύτερος συγγραφέας πού κά- νει; άν είναι, θάρρη σέ δεύτερη μάτρη όταν κι' ή συμπλήρωση πού διηγήματος: δεν θάνα άναλόγως καλή.

Μέρωτξ, Χρυσή Καρδιά, ποιος από τους νεώτερους, όχι δηλαδή από την εποχή πού Όμήρου, είναι ή μεγαλύτερος συγγραφέας πού κά- νει; άν είναι, θάρρη σέ δεύτερη μάτρη όταν κι' ή συμπλήρωση πού διηγήματος: δεν θάνα άναλόγως καλή.

και τον Θεβαντές, ως τον Δαν- νούντο και τον Άνατόλ Φράνς, είναι πολλοί! και καθένας προτι- μά κάποιον κατά το γούστο του.

Άξαφνα έσθ απ' όσους διάβασες βρήκαεις μεγαλύτερο τον Ρώσο Δοστογιέφσκη. Έ, δεν έχεις άδι- κος: γιατί και πολλοί άλλοι έχουν την ιδέα ότι αυτός είναι ο μεγα- λύτερος μυθιστοριογράφος πού κό- σμου. Για τα μυθιστορήματα πού 1927 είπα στο προηγούμενο.

Έκαμες πολύ καλά, Κόρη των Αθηνών, να μου τα γράψης δλ' αυτά, για να σέ γνωρίσω καλύτε- ρα. Άλήθεια, ή Μοίρα σ' έπληξε με μεγάλα δυστυχήματα. Ήταν φοβερό να χάσης τόσο νωρίς και μητέρα και πατέρα. Συλλογίσου όμως πόσα άλλα παιδιά έμειναν έτσι διαρφανα, χωρίς να έχουν ούτε μία καλή θεία σ' ά δεύτερη μητέρα. ούτε μία καλή περιούσα, για να ζούν χωρίς βλική τουλά- χιστο σενοχώρια. Δυσπρό πού ά- ναγκάσθηκες να διακόψης και τα μαθήματά σου, για να μείνης στο σπίτι σ' ά μεγαλύτερη και νοικο- κυρά Άλλά τί να γίνη, παιδί μου!

Ήταν άνάγκη. Και σ' αυτή, την περίπτωση πρέπει να σέ ίκανοποιή ή ιδέα ότι θυσιάσες την άνώτερη μόρφωσή σου για τους άλλους, ότι έκαμες δηλαδή ένα σκληρό αλλά ώραίο καθήκον. Έπειτα, τί να τάνανες τα διπλώματά! Διαβάξεις και μόνη σου: καταγίνεσαι; με- λετάς; Αδτή είναι ή καλύτερη μόρφωση και, πιστέψ με, παιδί μου,—μία μεγάλη εύτυχία...

Η Φαίνη Γρώμαν, κόρη της παλιάς μου κι' αξέχαστης φίλης Καρδερίνας, μου γράφει πρώτη φορά ύστερ' από έξη χρόνια πού είναι συνδρομητρια. Κι' άφορμή το Μνημείο πού Πολέμη, πού μου στέλνεις: γι' αυτό την εισφορά της, δρ 134. Άλλά ξέρεις πού τις βρήκε; Όύτε λαχετο έκαμε, ούτε κουμπαρά έργαθήκε μόνο, έδρεξε τη γή με το Ιδρώτα πού προσώ- που της. Με άλλους λόγους, καλ- λιέρησε και φέτος, με τάλδελφια της, το κηπάκι πού τους έχει πα- ραχωρήσει, εκεί-πέρα στο κτήμα, ο πατέρας τους, να το καλλιερ- γούν για λογαριασμό τους. Δουτόν, από τα λαχανικά, τα παιδιά κέρ- δισαν φέτο 700 δραχμές: κι' ή Φαίνη Γρώμαν πού έστειλε για το Μνημείο το μερικτό της. Δεν είναι ώραία αυτό; — Όσο σ'ό έλ- πίζω ότι τώρα πού έκαμε την άρ- χή, ή καλή μου φίλη θά μου στεί- λη κι' άλλα ενδιαφέροντα γράμ- ματα σαν αυτό το πρώτο.

Κι' ή Δέλια πού έστειλε για το Μνημείο 102 δραχμές, πού κι' αυ- τές έχουν την ιστορία τους: Κι- νεί απ'όλα λαχεία πού της είχε στεί- λει ή Ξανθή Νεράιδα να τα δια- θέση. Τα διέθεσε και της έστειλε το αντίτιμο μ' έπιστολή. Έπειδή όμως ήταν με ψευδώνυμο, το Τα- χυδρομείο της έστειλε τα λεπτά πίσω. Τι να τα κάνει; Να τα επι- στρέψη κι' αδτή στα παιδιά πού είχαν άγοράσει λαχεία; Άλλά κι' αυτά για το Μνημείο πού είχαν κά- νει. Και ή Δέλια σκέφθηκε να τα καταθέσχη στον Έρανο. Ο λογα- ριασμός της τώρα είναι ο έξης:

Είχε λάβει 39 λαχεία πρδς 3 δραχ- μές. Έπώλησε τα 34, γιατί τα 5 τα έχει ή Νανόττα πού της έγρα- ψε να τα επιστρέψη. Ίδου και τα όνόματα των άγοραστριών: Κική Εύστρατιάδου 5, Ξανθαλίδα 4, Μορέλλα 4, Βόλα Χλόρη 1, Νανόττα 1, Μάγισσα 2, Δέλια 3. Τό όλον 34×3=102.—Αδτά σή- μερα. Για μερικά άλλα ενδιαφέ- ροντα πού μου γράφει μαζί ή Δέ- λια, έλπίζω να κάμω λόγο στο έρ- χόμενο.

Είπα κι' εγώ: Τι έπαθε ή Πι- κρή Σκλαβιά μου και σήμερα μου γράφει τόσο δυσανάγνωστα, αδτή πού συνήθως το γράμμαό της είναι μαργαριτάρι; Μά δτιν, μετ'ά πολλούς κόπους, κατάφερα να δια- βάσω τις πρώτες γραμμές, είδα και την δικαιολόγησά: ή καίμένη μου δτι είχε σκηθεθεί απ' το κρεβάτι, από ένα δυνατό κρυολόγημα. Περαιστία λοιπόν, κι' εύχομαι να λάβω γρήγορα γράμμα της, πού να το διαβάσω όλο χωρίς κόπο...

Με πολύ ενδιαφέρον διάβασα το γράμμα σου, Βασίλισσα στις Πα- παρούνες, και λυπούμαι πολύ πού ο χάρος δεν μού έπιτρέπει ναπα- ντήσω σέ όλα τα ώραία πού μου γράφεις ή να παραθέσω τουλάχι- στο μερικά άποσπάσματα... Φυ- σικά, ή Παιδεία μας δεν μπορεί παρά να χωλαίνη όταν οι Έγυμνο- γοί κι' οι Σύμβουλοι διαδέχονται ο ένας τον άλλον με τέτοια γρηγο- ράδα κι'ότι, φτάνει ο ένας, έρχε- ται και το χαλξ δ διάδοχος. Άς έλπίσουμε μόνο πως ή περίοδος αδτή είναι μεταδυστική. Για τα και- νούρια ταλέντα της Σελίδας μας δεν παραδεχόμαι πως είναι τόσο άνώτερα απ' τα παλιά. Έσθ του- λάχιστο κανένα λόγο δεν έχεις να- ποχωρήσης, ούτε ως άρχαιότερη μέσα... στις Βασίλισσες. Το διηγηματάκι σου έκείνο το έλαθα: έπειδή όμως είπα δτι δεν δέχομαι πια για τη Σελίδα, ούτε διαδίδω όσα μου στέλνουν άλλως για να τους πω τη γνώμη μου, το φύλα- ξα κι' άργότερα.

Σ' εύχαριστώ, Ψυχή, και για τις νέες πολύτιμες πληροφορίες. Να, είδα κι' εγώ στην «Έλλου- στρασιών» τα της κηδείας πού βα- σιλιά πού Άννάμ, πού έκαψαν στον τάφο του χάρτινα σπιτάκια σαν κι' αυτό δπου μπήκε ο Φραγ- κίσκος. Τα έθιμα, βλέπεις, πού ά- ναφέρει το «Σιδερένιο Χέρι» είναι αθηναϊκά. Για τα «Άλλόκοτα Μάτια», το διήγημα πού κ. Ξενο- πούλου πού έκαμε τόση ένδωπση, σέ πληροφορώ ότι δεν είναι... τα δικά του μάτια πού περιγού- ρα. Ήφες άφορμή από το πάθημα κάποιου γνωστού σου, πού το συμ- πλήρωσε με τη φαντασία του, για να κάνη ένα διήγημα συμβολικό. Κι' όμως, πρδ όλίγων ήμερών, τον βρήκε ένας κύριος και τον έδε- βάωσε ότι τα μάτια του έχουν δ- λες αδτές τις ιδιότητες πού περι- γράφει στο διήγημά του! Έτσι και με τη φαντασία φτάνει κάποι- τες κανείς... στην πραγματικό- τητα.

Όλοι οι φίλοι μου εκφράζουν τη μεγάλη χαρά τους πού το φύλ- λο μου θά γίνη τώρα δωδεκάσελι-

δο. Άλλά δεν είναι ακόμα και βέβαιο. Θά κάμω αδτή την έδδο- μάδα τους λογαριασμούς μου να ιδώ πόσο θά μου στοιχίξη αδτή ή αύξηση, ως πόσο πρέπει ναδήςση τη συνδρομή και, αν συμφέρη, να το κάμω. Γιατί δεν μπορώ βέβαια ναδήςσω κατά 50% τη συνδρομή κι' από 75 πού είναι, να την κά- μω 115. Θέλω να ιδώ: με μία μι- κρή αύξηση, άσήμαντη για τον καθένα, θά μπορώ να τα βγάλω πέρα; Και θά σάς πω.

Ο κ. Φαίδων εύχαριστεί θερμά όσους πού έγραψαν συγχαρητήρια για τη μεγάλη έπιτορία της «Α- ναδυομένης».

Ώραιάς Έπιστολάς μού έστει- λαν αδτήν την έδδομάδα κι' οι έ- ξης: Δροσερό Δουλούδι, Μικρή Έπαρχιώτισσα, Μοναλίδα, Να- νόττα, Ίρις, Μονηρέτης, Μή- με-Δραμόνει, Φιλόσοφη, Δαφνο- στεφής Όλυμπιονίκης, Δεπτή Μαργαρίτα και Όρεσιός.— Έ- ξετέλεσα τις παραγγελίες των και τους εύχαριστώ όλους για τα καλά τω λόγια. Σέ μερικά θάπαντήσω στο ερχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: 180. «Άντιο, Σχολείο» της Ξγουρόμαλλης. — 181. «Κομικοτραγική περιπέτεια» της Κυρά-Κυραλίνας.—182. «Τό Καναριανάκι» της Αύρας Άργε- λίου.—183. «Νοσταλγίες» της Δέλιας.—184. «Άποχαιρετισμός» της Κόρης των Αθηνών.—185. «Αϊθέριες Άρμονίες» πού Ζενίθ.—186. «Η Φιφία» πού Έλληνι- κού Ίδεόδους.—187. «Όρφά- νια» πού Φάντασμα.

Απορρίπτονται: «Πινελιές» πού Ταρδφ. Πολύ κοινές και, έ- δω κι' εκεί, όχι τόσο άκριβείς. Πε- ριγράφει το πρδ, το μεσημέρι και το βράδυ. Ένα τόσο λοιπόν εξαν- τλημένο θέμα χρειάζονταν περισσό- τερ πρωτοτυπία. — «Η άξία της ζωής» της Άρσακειίδος. Ώρατο το διηγηματάκι, αλλά ή μετάφρα- ση άδόκιμη και σέ σχολαστική γλώσσα.—«Νονά» της Κόρης των Αθηνών. Ώρατο: παρουσιάζει ό- μως μία δυστυχία της ζωής πού δεν είναι για παιδιά. Αδτά καλύ- τερα να μην ξέρουν ακόμα πως δ- πάχρουν και τέτοιου γονείς... — «Θεωρία και Πράξις» πού Φάν- τασμα. Γνωστότατο το άνέκδοτο. — «Η ζωή του ανθρώπου» πού Δα- φνοστεφούς Όλυμπιονίκου. Κα- λή ή ιδέα, αλλά άπεχρή ή σεν- χουργία. Π. χ. το «φροντίζει» δι- ναταιράζει με το «άποβήσκει». Ο Δ. Ο. θά μπορούσε να το ξανα- γράψη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδεν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άνα- νεούται, άν δεν συνοδεύεται από τού δι- καιογράφου δρ. ΙΟ.—Τά έγκρινενα ή άνανεούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμ- βρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κο- ρίσσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ίοβόλος Όφης, ά. (ΓΚ). Λυκαβηττός, ά. (ΣΤ). Γυμνό Βουνό, ά. (ΗΦ). Άετιδέυς, ά. (ΣΚ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Κισσός, ά. Καστανούλα, κ. Αι- γυπία Φελλάχα, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΛ.).

83ον Δελτίον Εισφορῶν
«Δεπτὴ Μαργαρίτα» Δρ. 10. —
Εὐάγγ. Χρ. Ἀρβανίτης » 3. —
Ἀδελφοὶ Ν. Κωνσταντι-
δου » 10. —
«Δέλια» (ἀπὸ πώλησιν 34
λαχείων ἐκ τῶν 39 ποῦ
τῆς εἶχε στείλει ἡ Ξαν-
θὴ Νεράϊδα». Ἴδε σημε-
ρινὴν ἀλληλογραφίαν) » 102. —
«Ἀνθεμὶς» » 9 50
Ἀγαμέμνων Πέντζος » 25. —
Τάκης Ι. Δημητριάδου » 15. —
Ἐλένη Ἰω. Γαλανοῦ » 21. —
Προηγούμεναι εἰσφοραὶ
κατὰ τὸ 82ον Δελτίον
(ἴδε φύλ. 43ον) Δρ. 20.094.60
Ἐν ὧν μέχρι 28/9/26 » 20.290.10
(Χρειάζονται ἀκόμη
δραχμαὶ 2.700 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: *Δυκόκυλον*, (ἐστε-
λα· δ κ. Φ. σὲ χαίρετῶ) Ἀρά-
σαν (χαίρω πολὺ καὶ σὲ συγχαί-
ρω γιὰ δλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις).
Ατρώμητην Φοβητισίαν (δυ-
στυχῶς, ἡ Ἀγγελία ἐκεῖνη εἶχε
δημοσιευθεῖ πλέον σ:δ 42ον· ὅχι,
ὅχι, δὲν θυμῶν καθόλου ποῦ μοῦ
γράφεις ἐτσι ἐλευθερὰ «ὅπως γρά-
φει κανεὶς στὴ μηχανή του» μ' αὐ-
τὸ θέλω κι' ἐγώ) *Χρυσοθήραν*
(ποῦ νὰ θυμηθῶ τώρα! ἂς εἶναι,
θὰ ἔλθῃ κι' αὐτὴν ἢ σεirá) *Δο-
ξασμένην Φουστανέλλαν* (ναί,
ἐτσι θὰ εἶναι· ὥστόσο χαίρω ποῦ
ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς
τώρα... πότε;) *Ροδάλην Ἀδύου-
λαν* (ὅχι, δὲν θὰ σοῦ θυμῶσω· σὲ
συγχαίρω γιὰ τὸ λίαν καὶ χαίρω
ποῦ αὐτὰ ὅλα ἦσαν περαστικά!)
Ἐλιάν (μπά! νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ
πῆς· θὰ εὐχαριστηθῶμε πολὺ νὰ
σὲ γνωρίσουμε· τί ὥρα! ἡ ἡμέρα
σου ἐκεῖνη!) *Νικολέτταν Ι. Βαλ-
λιάνου* (καλά, παιδί μου· δὲν θὰ
πάψω...) *Γλυκὸ Τραγούδι* (τὸ
ψευδώνυμο αὐτὸ σοῦ ἐέκρινα σὸ
περασμένο· εἶχα φυλάξει τώρα
σου γράμμα γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω
σήμερα ἔκτενῶς, ἀλλὰ ὁ χῶρος
μοῦ ἐτελείωσε πρὶν ἔρθῃ ἡ σεirá
σου· ἡ Δίθρη εἶναι κοντὰ στὸν
Πύργο, στήν Πελοπόννησο) *Ἀπο-
κρίτικον Παλιότσον* (τὰ ἴδια
καὶ γιὰ τὸ δικό σου ὥρατο γράμ-
μα· εὐχομαι περαστικά καὶ περι-
μένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς) *Κρι-
νόλευκην Νεράϊδαν* (ἐτσι εἶναι·
τὰ χαϊδεμένα παιδιά ὅλο παραπο-
νιοῦνται) *Ἀσπρον Παλιότσον*
(ὥρα! ἔλαβα καὶ τὸ τυπωμένο
Καταστατικὸ τοῦ Συλλόγου σας)
Ἐξυπνὴν Γατούλαν (καθόλου
ἀνοήσιες δὲν μοῦ γράφεις! νὰ ἐ-
ξακολουθήσῃς) *Σφίγγα* (μετὰ
χαρῆς ἐστεῖλα) *Ἀστρον τῆς
Ἠλπίδος* (πραγματικῶς, αὐτὰ εἶ-
ναι ἀρχαιοτάτα, καὶ μάλιστα ὁ
Ἀναγραμματισμός· ἐστεῖλα) *Γνω-
στήν Ἀγνωστήν* (εὐχαριστῶ πολ-
λὸ γιὰ τὸ ἐσπαθώμα) *Κισσὸν*
(ἐστεῖλα· χαίρετά μου τὴν *Κα-
στανούλα*) *Σκλάβαν Βασιλι-
σαν* (τίς ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πο-
λύ) *Πριγκίπισσαν τῆς Σελή-*

νης, Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν
κτλ. κτλ.
*Μωβ Παλιότσον, Σ. Γραμμέ-
νον, Μικρὸν Ἀθηναῖον* (ἐστεῖλα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 26 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω
σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 2 Δεκεμβρίου.)

679. *Δεξιόγραφος*
Σύμφωνο, μία νότα μουσική,
Ἀρχαία πόλη μὲ μαντεῖο,
Φωνήεν· κάνουν—ὄχι ἄστεϊο,—
Μεγάλῃ πόλῃ ἀμερικανική.
Αἶας Ματαράγκας
680. *Συλλαβόγραφος*
Δυὸ μόνο σύμφωνο
Ἄν τὰ ἐνώσης,
Κάτι τι ἀθάνατο
Θὰ φανερώσης.
Ἀττικὴ Ἀυγὴ
681. *Στοιχειοτονόγραφος*
Μία πόλῃ ἀρχαία ἱστορική
Φορεῖ στὰ πόδια του ὁ στρατιώτης,
Ἄν τῆς ἀλλάξῃ λίγο ἐκεῖ
Τὴ μέση καὶ τὸν τονισμό τῆς.
Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς
682. *Αναγραμματισμός*
Τόσο ποῦ· μ' αἰ δυστυχῆς,
Μὲ λυπᾶσαι, μὲ πονεῖς·
Μὰ ἓνα γράμμα· ἂν μοῦ χαρίσης
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσης,
Θὰ μὲ φῆς... μὲ τὸ ψηφτό σου,
Τὸ παστό σου, τὸ βραστό σου.
Τσοῦχτρα
683. *Μωσαϊκὸν*
Ἐρμος, Νέβας, Σπερχεῖος,
Μαϊάνδρος καὶ Ἀλφειὸς,
Ἀπὸ ἓνα τὸν δαμνέζον
Κι' ἄλλον ἓνα σχηματίζον.
Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος
684. *Πυραμὶς*
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
Ὁρίζοντιώς ἐκ τῶν ἄνω κατὰ
σειράν· σύμφωνον, σύνδεσμος ὑ-
ποθετικὸς, ἀρχαία πόλις παρὰ τὴν
Ρώμην, ἀρχαῖος ποιητής, ἀρχαῖ-
ος ζωγράφος. Οἱ σταυροὶ καθέτως
θάμνος ἀκανθώδης.
Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου
685. *Κρυπτογραφικὸν*
1 2 3 4 5 = Πόλις
2 1 5 4 = Γόαρος
3 5 1 5 = Ἡφαιστειῶδες
4 5 2 = Βεβαιωτικὸν
5 3 1 5 4 2 5 = Κράτος
Μυσωτῆς
686. *Διπλὸ Κεφάλι*
ἄγος, πόρος, ἀφή, μικρὸν,
Κύρος.
Εἰς τὰς λέξεις ταύτας νὰ προ-
σθεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓνα γράμ-
μα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι
τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχι-
κὰ νὰποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Δρόσος Χλόης
687. *Τετραπλὴ Ἀκροστιχὶς*
Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξων ὁποτελοῦν νῆσον τοῦ
Αἰγαίου, τὰ δεύτερα δένδρον ἀει-
θαλές, τὰ τρίτα εἶδος λογοτέχνου
καὶ τὰ τέταρτα ὄμμα·
1, Δημόδωρος ὄνομα ἐνὸς θεομοῦ
μῆνός 2, Ὁ Πλάτων ἡρώτης
τὸν Χρυστὸν τί εἶναι· 3, Ἀκό-

λουθος τοῦ Βάκχου· 4, Σημεῖον
καλοῦ ἢ κακοῦ· 5, Κόλπος τῆς
Ἀττικῆς.

Φωτεινός
688. *Ἑλλιπασύμφωνον*
Ο - ααα - υιο - αειυει
Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης
689. *Γεῖφος*
Ἐλα! βάσις. Τί μένει;
Στολή.
Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσεῶς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
690-692. *Cinéma-Rébus*
1.—Πύργος, ἐκεῖ, ὄχι.
2.—Οἶνος, καί, σὺ ἔχεις.
3.—Κῦμα, νεφρός, σὺ ἔχεις.
(Τρεῖς ἰταλικάι πόλεις.)
Γλυκὸ Χαμόγελο
693. *Sans Voyelles*
I - m r - p r p r - s t - l - p l s - g r n d
- d s - f l t r s,
Σκανδαλιάρα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

439. Δειλινὸν (δεῖ, λίνον.) —
440. Μῆλα (μῖ, λᾶ.) — 441. Ἐρα-
τὼ-ἐρωτῶ. — 442. Κατάτοπια - κα-
τατόπια. — 443.
Γ Ρ Α Ν Ι Κ Ο Σ 444. Θυέλ-
Ε " μ τ ο Ο Θ Η, Ε Λ Α.)
Λ π Α * Λ - 445 - 449.
Ω " ι Ω Διὰ τοῦ Β:
Ν Α Υ Π Ι Ο Ν βῆμα, βαφή,
Βόλος, βέ-
λος, ὀβελός. — 450. ΚΑΝΑΡΙΟΙ
(ὁΚᾶ, Πᾶν, ἸΝῶ, ἔΑρ, ἙΡᾶ,
Λῖψ, ἸΟν, ῥΙς.) — 451. ΑΚΡΙΣ (ἡ
Ἀοσμος δάλια· ἡ Κομψὴ δε-
σποινίς· ὁ Ρυπαρὸς χοῖρος· ὁ Ἰ-
κανὸς ὑπάλληλος· ὁ Σοφὸς δι-
δάσκαλος.) — 452-455. Βενετία,
Ἑλβετία, Ἑσπερία, Ἑρέτρια. —
456. Πολλὰ μαλλιά λίγα μυαλά.
— 457. Οἱ φρουροὶ ἀγρυπνοῦ-
σιν (ἡ, φρούρια, γο' ὕπνου, συν.)
— 458 - 460. 1. Νεῖρα (nez et
rat.) 2. Μίρεκα (mur, Ka.) 3.
Σούλα (sous la.) — 459. Aimez
vos parents (em et veau par
aue.)

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶ-
τος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσω-
τερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτε-
ρικοῦ).
Ἀδεύφουλα μου, δρ 15 (5 καὶ 6).
Ἀφροδίτη, δρ. 20 (6 καὶ 7).
Θέατρον, Τόμος Β' δρ. 25 (6 καὶ 7). Τό-
μος Γ' δρ. 15 (6 καὶ 7).
Ἰσαβέλλα, δρ. 22 (4,50 καὶ 6).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 10 (4,50 καὶ 6).
Καλὸς Ἀρμός, δρ. 8,10 (4,50 καὶ 6).
Κόκκινος Βράχος, δρ. 15 (4,50 καὶ 6).
Κόσμος καὶ Κοσμάς, δρ. 20 (5,50 καὶ 7).
Κωμῶδιὰ τοῦ Ἀριστείου, δρ. 4 (4 καὶ 5).
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 15 (5 καὶ 6).
Μητριάδ, δρ. 5 (4 καὶ 5).
Παιδικὸν Θεάτρον, Δύο τόμοι, ἕκαστος
δρ. 15 (5 καὶ 6).
Πετρίδες στὸν Ἥλιο, δρ. 12,50 (4,50 καὶ 6).
Πλευσίαι καὶ Φτωχοί, δρ. 30 (6 καὶ 7).
Στάχθα καὶ Παπαρόνες, δρ. 10 (5 καὶ 6).
Στάλθα Βιολάντη, δρ. 10 (4,50 καὶ 6).
Τερέζα Βάρμα-Δακρύτα, δρ. 20 (5,50
καὶ 7).
Ἐ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρί-
νους δρ. 20 (5 καὶ 6).
Ἡ Τρίμορφη Γυναικί, δρ. 20 (6 καὶ 7).
Φοιτητὰ, δρ. 10 (4 καὶ 5).
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ
«Κακοῦ Δρόμου» δρ. 12 (4,50 καὶ 6).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ περὶ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ—653)
Γιοῦ-Γιοῦ, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἀγριολοῦ-
λουδα, Κλαίρη, Μάρδελ, Κρινόλευκην
Νεράϊδα, Πανταχοῦ Παρών, Δέλια, Δεῖλα,
Ρόδον τῆς Ἐρήμου, Σκλάβα Βασιλίσσα,
Σαπφώ, Αἰλάντα, Μαρκίτα, Μιμόζα, Μά-
γισσα, Νιόβη, Χανουμάκι, Σκανδαλιάρα,
μεγάλῃ εὐτυχίᾳ θὰ μοῦ χαρίσεται, ἂν μοῦ
στείλετε ἀπὸ ἓνα τετραδίακι στὴν Δοίσι·
(ΚΕΤ—547). Τζοκόντα

(ΚΕΤ—654)
Κυρία Γαλλίς, διπλωματοῦχος καθηγήτρια
τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα εἰς
οἰκογενεῖας καὶ δεσποινίδας 9-12 π. μ. Ἐκ-
μάθησις ἀρίστη, ἀσφαλὴς καὶ σύντομος.
Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Δοίσι·
R. P. poste restante étrangère, Ἀθήνας.

(ΚΕΤ—655)
Μιμόζα, Κόρη τοῦ Βυζαντίου, Ξαν-
θὴ Ἑλληνοπούλα, δέχεσθε νάνταλ-
λάτωμε Μ. Μυστικῆς· Ἡ σύστασις μου·
Δανίδα Στέλλαν Γαγάνη, Φωκυλίδου 23, Ἀ-
θῆνας. ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΕΤ—656)
Ταζάν, Βεατρίκη, Μάρδελ, Νοικοκυ-
ρούλα, Σκλάβα Βασιλίσσα, Βαλέντια,
Κρινόλευκην Νεράϊδα, Ἀλκασίς, Σκνίπα,
Κλαίρη, νὰ περιμένω τετραδίακι· Δοίσι·
(ΚΕΤ—433). Νανότα

(ΚΕΤ—657)
Ζητῶ σύστασις παλαιᾶς «Δουκίσσας Γα-
βριέλλας». Νέλλη Καλογολοπούλου, Ρ.
R. Ἀθῆνα. Πανταχοῦ Παρών

(ΚΕΤ—658)
Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν
καρτῶν. Προθεσμία δημοῦς. Βραβεῖα
3. Συμμετοχὴ δρ. 1. Δοίσι· (ΚΕΤ—441).
Διαπλάσσοῦλα, Σύλλογοι, τιμῆσατε πτω-
χὸν διαγωνισμὸν μου. ΜΕΛΙΣΣΑ

(ΚΕΤ—659)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΗ παύει ν' ἀλ-
ληλογραφεῖ. Σὰς θυμίζει τὸν (ΚΕΤ—
488) διαγωνισμὸν τῆς ποῦ τελειώνει σὲ λίγο.

(ΚΕΤ—660)
Πριγκίπισσα τῆς Εὐρώπης, Πριγκίπισσα
τῶν Ἰνδιῶν, ἀγαπημένες μου φίλες,
πὼς πάει τὸ σχολεῖο; τὰ μαθήματα; τὸ
ξενύχτι πότε θ' ἀρχίσῃ; ζήϊζιζι... ἔτσι σὰς
θέλω. Κρινόλευκην Νεράϊδα

(ΚΕΤ—661)
Αἶ ΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΑΧΑ, ΗΡΑ, ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, ΜΙΜΟ-
ΖΑ, ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ, ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟ-
ΓΕΛΟ, ΤΖΟΚΟΝΤΑ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ, ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΣΙ-
ΛΙΣΣΑ, ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ἓνα σας
τετραδίακι θὰ μοῦ ἐχάριζε στιγμὴς εὐτυ-
χισμένες. Νὰ τὸ περιμένω; Δοίσι· (ΚΕΤ—
413). ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

(ΚΕΤ—662)
Πρωτομπαίνοντας σὸ διαπλάσσοκοσμον
χαίρετὸ ὅλα τὰ διαπλάσσοῦλα. Ἰδιαί-
τέρως τὴν Γλυκερίαν Βασιλείδου, γιὰ τὰς
καταλλήλους τῆς ὁδηγίας. Γυμνὸ Βουνὸ

(ΚΕΤ—663)
«ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑἴΓΝΩΣΤΩΝ»
Ἀρχίζουν αἱ ἐργασίαι. Διαπλάσσοῦ-
λα τοῦ Πειραιῶς, τρέξατε νὰ ἐνωθῇτε
μαζὺ μας. Κεφάλαιον αὐξάνομενον
1.000 δρχ. Δεχόμεθα ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ.
Γράψατε· Γ. Χαλκίπουλον, Φίλωνος 41,
Πειραιᾶ. Διαπλάσσοῦλα συνενωθῆτε.

(ΚΕΤ—664)
Μινόλα, φτοῦ! νὰ μὴ δασκαθῇς. Καλὴ
αὐ εἶσαι φανόμενον. Ἀφοῦ σοῦ εἶπα
μόνη μου τὸ ψευδώνυμό μου, μὴν ἀκαλύ-
ψεις!!! Ἀνθεμὶς

(ΚΕΤ—665)
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΛΥΜΠΙΩΝ. «Ἀγνωστοί»
πόλεμος! Τρέμετε· ἐντὸς ὀλίγου.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρόμηται παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυλίας.
Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.